Ч. 256. Четвер 14 (27) падолиста 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З палати послів. — Ворохобня в Македониї. — Розрухи в Гаванні.)

Вчера, по тридневній перерві, розпочали ся знову засіданя палати послів. Ситуация, о скілько доси звістно, в нічім не змінила ся. Чеські часописи зазначують, що без заведеня ческої мови, яко внутрішної в урядованю, не може бути навіть і бесіди о якімсь успіху заходів, пороблених в цїли доведеня до порозуміня межи Чехами а Нїмцями. Подібні голоси дають ся чути із нїмецкої сторони. Заходом посла Шенерера відбули ся збори членів єго партиї, належачих до палати послів, на котрих ухвалено, що всї комітети нїмецких послів з Чех уважає ся за неістнуючі, і що доки нїмецка мова не буде признана за державну в Австриї, доти не може бути й бесіди о якім порозуміню межи Нїмцями а Чехами.

На вчерашнім засіданю палати послів поставили Молодочехи пильні внесеня в справі ухвал послїдного віча господско-шинкарского у Відни, дальше, в справі ревізиї закона о товариствах заробково-господарских, і наконець, в справі першого читаня закона прасового. — Опісля відчитано між иншими інтерпеляцию посла Брайтера і товаришів в справі якихсь надужить, яких допустив ся у Відни перский посол Неріман-хан.

Опісля приступила палата до наради над поставленим сего дня пильним внесенєм пос. Крамаржа і товаришів, доказуючим, що ухвалений ческим соймом закон о підвисшеню платнї учителям доси ще не одержав цїсарскої санкциї. — Насамперед промавляв пос. Крамарж мотивуючи своє внесенє. Бесїдник зазначив, що з відповіди, яку дав президент мінїстрів перед кількома днями депутациї ческих і нїмецких послів з Чехії в справі підвисшеня платнї учителям, можна здогадувати ся, що круги правительственні хотять утворити недопускаємуу звязь межи здібностию парляменту до роботи а ухвалою ческого сойму та що виходить на то, як колиб була охота приготовити підвисшенє податку від пива в абсолютистичній дорозї. Бесїдник уважає за сій обовязок виказати той стан річи і факт, з чиєї вини учителї мають шкоду.

По Крамаржу промавляв президент мінїстрів др. Кербер і заявив, що мимо великої радости з того, що обі сторони в Чехії поступають спільно в тій самій справі, правительство в першій лїнїї мусить увзглядити положенє державного буджету. Президент мінїстрів вказав на то, що держава мала з податку від пива, деякі користи, а ческий сойм позбавив їх того. Найлїпшим доказом, що правительство прихильне для учителїв, єсть факт, що оно згодило ся на таке підвисшенє податку від пива якого потреба якраз, щоби підвисшити платню учителїв. Бесїду свою закінчив Президент мінїстрів тим, що і ся справа показує, як конче потреба, щоби репрезентация народів вернула до нормальної, конституцією запорученої її дїяльности.

Слїдуючий бесїдник пос. Шрайтер зазначив, що з бесїди президента мінїстрів виходило би, мов би він мав вже в кишени декрет розвязаня парляменту. Пос. Шікер протестував против підвисшеня податку від пива, впрочім промавляв за тим, щоби ухвала ческого сойму одержала цїсарску санкцию.

Наконець промовив ще внескодавець Крамарж, і сказав, що др. Кербер признав в своїй бесїдї, що справа підвисшеня платнї учителїв єсть для него справою політичною, і що податок від пива уважає за резерву на будучність підчас евентуального абсолютистичного періоду. Наконець заявив, що єго пильне внесенє осягнуло свою цїль, і він не обстає при тім, щоби над ним голосовано. Коли президент звернув єго увагу, що то не може бути, Крамарж заявив, що бере своє внесенє назад.

ДВА БРАТИ.

(З шведского — А. Геденстієрни.)

Іван і Петро Штрембоми були рідні брати, і так до себе подібні, як пара зерният гороху, що виросли в тім самім стручку. Віком ріжнили ся лиш о шістнайцять місяців, так, що могли добре бавити ся разом. Їли з того самого бохонця хлїба, сербали з тої самої миски молоко, спали на однїй постели, бавили ся, били ся і дерли свої штанята на тім самім камінюю.

Але потім они виросли, навчили ся читати, читко писати та рахувати чотирма головними дїланями цїлі числа. Їх батько винаймав малу посілість, і не мав за що дати їм висшу науку. Та для них було се байдуже, бо книжкова вченість якось пиняво дїставала ся до малих, округлих, майже біловолосих Штрембомских головок.

Чимсь однак мусїли они на сїм сьвітї стати, а що батько Штрембом довів остаточно так далеко, що, хотяй з довгами, міг купити малу посілість, на котрій він так довго господарив, думали Іван і Петро, що будуть могли провести на малім любім маєточку цїле житє.

Але батько Штрембом бачив, що посілість була-б для двох за мала, і що один молодик мусить вилетїти з гнїзда та кинути ся до чогось иншого. А що Іван був в чотирох дїланях сильнїйший, дано єго до торговлї, а що Петро зискав нагороду при пробній орцї, мав стати хлїборобом.

Іван прийшов на початок до найблизшого міста, і тут пощастило єму міряне, важене, мінянє і торговане з гостями так добре, що один купець з Мальме, котрий прибув там за орудками, наняв єго до свого великоміского склепу. Наперед однак мусїв він попращати ся дома з батьком, матїрю та братом Петром. Оба молодцї стояли довго і стискали собі долонї, і обом їм дрожали трохи хуби.

— Гм, менї видить ся, ти плачеш, Іване! — сказав Петро, і виглянув притім крізь вікно і закусив губу, щоби і єму не ринули сльози.

— Ах нї, я.... я.... тїшу ся дуже, — хлипнув Іван і обтер собі рукавом очи.

— Що коштує дорога до Мальме?

— Дванайцять талярів..,. і притім.... чотири нічліги.

— То.... то.... потреває досить довго, заким опять побачимо ся — мовив Петро.

І довго тревало, рік минав за роком, і Іван не міг навідати ся до дому. Батько умер; але се було якраз перед Рідзвом, і єму очивидно було пильнїйше важити рибу для живучих, ніж плакати за помершими. І мати вмерла; але се було тої самої осени, коли торговля оселедцями так поплачувала, що Іванови було неможливо відривати ся.

Раз Петро відложив 30 талярів на дорогу до Мальме. Але розум переміг чуте, і він купив за гроші корову.

Та листи они писали що місяця. І письмо Івана ставало щораз красше і буйнїйше з удачними купецкими викрутасами, а Петрове письмо ставало таке незугарне, що стрічки виглядали немов кепско заложений пліт; бо для зручности в руцї становить се велику ріжницю, чи відважує ся родзинки, або мордує ся при молоченю. То була проста, скромна переписка кількома словами; але в тих простих листах відбивало ся житє з року на рік двох братів, сполучених щирою любовію.

Лиш раз потягло два місяцї, заки прийшов від Петра лист. Іван не міг найти спокою і писав і просив єго, як вже помер, то принайменше кількома словами нехай донесе братови. Петро відповів, що не вмер, але противно ще придбав нового житя, заручивши ся вкінци з русявою Анною отця сотрудника, котру вже давно, давно любив, хотяй не хотів про се говорити, доки не знав, як він записаний в девятьнайцятьлїтнім серци, о котрім тепер знає, що бє тілько для него.

Лиш раз занехав Іван написати в протягу сїмох недїль.

Петро крутив ся і зітхав і лаяв молодця і не був собою, поки не дїстав вкінци карти, на котрій стояло написано...

Іван Штрембом,
Каріна Андерсон,
заручені.

Але потім була переписка знов в порядку і не перервала ся цїлих двайцять лїт.

То була дочка принципала, з котрою оженив ся Іван. В малих, кругленьких руках Каріни ходили ключі до шуфляд і шпихлїра, а в сїчни післав Іван великий вирізок з „*Мальмейскої Почти*“, котрий Петро прочи-

Пос. Дворжак поставив внесенє, щоби палата поручила комісиї конституцийній, аби она до осьми днів предложила справоздане о знесеню §. 14. Пос. Шенерер вказував на то, що Молодочехи мають намір недопустити до нарад над провізориєю буджетовою і хотять змусити правительство до ужитя §. 14, котрий однакож в сїм случаю не може бути примінений, бо парлямент, котрий не радить над буджетом або провізориєю буджетовою не єсть взагалї парляментом.

Бесїдник запитував президента палати, чи не хотїв би він увзглядиити надзвичайний случай і скликати окреме засїдане, щоби межи президентом а палатою осягнути якесь порозуміне що до способу нарад над провізориєю буджетовою. Наколи би такого порозуміня не можна осягнути, чи не схотїв би тодї припоручити правительству розвязане палати послів. — Президент відповів на то, що дасть відповідь на найблизшім засїданю.

Пос. Барайтер пригадав, що нинї припадають роковини того дня, коли то за правлїня гр. Бадениґо полїция увійшла до палати послів. День той єсть нещасливий і длятого бесїдник вносить щоби не відбувало ся засїдане нинї, але завтра, в четвер. Президент піддав се внесенє під голосоване, але єго відкинено всїма голосами против 11. Отже засїдане відбуде ся нинї.

Про ворохобню в Македониї доносять з турецкого жерела: Недалеко міста Разлога прийшло до стички межи турецким войском а відділом ворохобників. Відділ той мав більше як 500 людий і складав ся переважно з дезертирів з болгарской армії. Турецке войско побило ворохобників і они втекли до Болгариї, забираючи з собою 50 убитих і ранених.

Times доносить з Гаванни, що непокої, які там вибухли, мають характер против-американьский. Місто знаходить ся в руках товпи, котра єсть розлючена до найвисшого степеня і ширить демонстрацийно оклики: „Проч з Американцями!" Онґоди прийшло до бійки, в котрій погибло 10 людий. Американцї будуть змушені виступити знову активно на острові.

Новинки.

Львів дня 26-го падолиста 1902.

— **Нова читальня „Просьвіти".** В Бунові, повіта яворівского відбули ся дня 16 с. м. перші загальні збори читальнї „Просьвіти" в домі ч. Івана Гринишиного. До нового виділу увійшли: Андрій Бандашко яко голова, Илько Шиян заступник, Ст. Гринишин секретар, Михайло Мельник касиер, Тимко Підлужний бібліотекар, а заступниками: Іван Шуляк і Дмитро Дутка з Иваників. О. Кміт в своїй промові радив засновати шпихлїр, крамницю і касу позичкову системи Райфайзена. Головний виділ тов. „Просьвіта" прислав новозаснованій читальни даром 80 книжочок вартости 25 корон.

— **Виділ філії „Просьвіти" в Самборі** повідомляє всїх Р. Т. членів, що загальні збори того-ж товариства відбудуть ся дня 8 грудня н. ст. с. р. в комнатах читальнї „Просьвіти" (коло костела Бернардинів). О $9\frac{1}{2}$ годинї рано відправить ся заходом товариства в тутешній парохіяльній церкві богослужене, а відтак відбудуть ся збори. О численну участь упрашає ся. — Від виділу філії „Просьвіти" в Самборі.

— **Видїл товариства руских женщин в Станиславові** пошукує зараз учительки до свого інститута для дївчат (ул. Гілера 12), котра би помагала вихованкам в науцї і настоятельці в доглядї та вихованю дївчат. В інститутї товариства руских женщин знайде ще поміщене і всяку вигоду 5 учениць шкільних або панночок, котрі хотять учити ся музики, крою, шитя або танців. Помешкане дуже красне і обширне. Виховане і нагляд родительский. Зголошувати ся зараз до видїлу товариства на руки п. М. Рибчукової, жени професора в Станиславові, ул. Пелеша ч. 24.

— **„Руска каса" в Делятинї,** товариство кредитове зареєстроване з обмеженою порукою в Делятинї, повідомляє, що: перші звичайні загальні збори того-ж товариства відбудуть ся дня 2 н. ст. грудня 1902 в сали адвокатскої канцеляриї дра Лагодиньского в Делятинї о годинї 1-ій в полуднє з слїдуючим дневним порядком: 1. Отворене зборів і справоздане з дотеперішної дїяльности. 2. Вибір проводу зборів. 3. Вибір дирекциї товариства і єї заступників. 4. Вибір надзираючої ради і єї заступників.

— **Краєвий союз кредитовий** відносить ся з просьбою до всїх інтересованих, що хотїли би набути землю, щоби єму донесли: кілько наміряють набути ґрунту, кілько орного поля, кілько пасовиска, а кілько лїса, за яку цїну, який капітал можуть зараз зложити, а яку би евентуально хотїли засягнути позичку на намірене купно. Інтересовані, що мають до позбутя маєтности більші або менші, зволять подавати: кілько моргів поля числить посїлість, кілько орного поля і якої кляси, кілько пасовиска, кілько лїса, кілько жадають та які довги є до сплати і на яких условинах. Усї предложеня належить зголошувати на адресу „Краєвого Союза Кредитового" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, I. пов.

— **Про пожежу в Бориславі** наспіли тепер вже точнїйші вісти. Огонь вибух о 1 год. 30 мін. в ночи з недїлї на понедїлок на тереяї акцийного товариства для промислу нафтового, положенім „на Потоцї" коло церкви, де в ночи о 12 годинї

тав голосом тремтячим від утїхи та гордости своїй Аннї:

„Найзнаменитші оселедцї, лупачі у Івана Штрембома".

„Сукно, бавовняні материї, шовки і бархани, найдешевші у Івана Штрембома".

„Сіль, родзинки, сливки і смирненьскі фіґи по найнизших цїнах у Івана Штрембома".

Петро також розширив свою малу посїлість і міг би тепер без надто великої трудности жертвувати трийцять талярів, щоби побачити раз опять брата Івана. Але ба, рівночасно копіти дороги підвисшено із сорок шилинґів на один таляр і шістьдесять ерів, тай хлїв треба було цїлком перебудовати.

Так отже перебудовано хлїв; але кождого разу, як пільні роботи лишали трохи часу і Петро став думати про дорогу до Мальме, Анна зачинила ся в спальни, і вскорі оповістив новий, слабий, тонкий голос з рішучим нахилом до звуків дишканта, що наслїдство Штрембомів.... в найвисшім степени забезпечене.

Потім пішла виміна поздоровлень між членами нової ріднї Штрембомів, чотирох в Мальме а пятьох в Трелєбодї. І яко перші куми стояли на картї хресту, яку писав парох при церкві сьв. Петра в Мальме, кождого разу властитель дібр Петро Штрембом в Трелєбодї, панї Анна Штрембом в Трелєбодї.

А в горі на сьвідоцтві хресту, яке писав душпастир в Трелєбодї, читано: купець Іван Штрембом в Мальме, панї Каріна Штрембом в Мальме.

І правильно питав парох, ховаючи хустку від носа до задної кишенї свого кафтана: „Але чи ваш брат та братова не прийдуть сюди нікоди, щоби подивити ся на своїх похресників?"

І правильно відповідано: „Так, надїємо ся в лїтї."

Але в найкрасшій комнатї висїв в хороших рамах, так в Трелєбодї, як у брата Івана в Мальме, брат і братова і всї дїти, і часто ставали Петро та Іван, кождий дома, і глядїли на сї образи, поки в кутах очий не почало робити ся вогко; а проте становили щомісячні листи все ще одиноку звязь. Та й були се дїйстно любі листи:

„Мій найстарший хлопака читає вже з ґазети. Говорить так часто про вуйка Петра. Переконую ся, що він подібний до нашого покійного батька. Має такі самі чорні очи.

Дорогий Петре, чи цьвіти на гробах батька та матери держать ся красно?"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Сего лїта ми приладили комірку на подї, де давнїйше часами мешкало ся, пригадуєш собі добре. Анна сама виложила єї гарними синїми тапетами, що коштували трийцять ерів штука. Ах, дорогий брате, коби ти і твоя добра жінка могли раз сюди прибути та нас відвідати, тодї могли би ви мешкати в малій комнатї!"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Сего року я зробив добрий інтерес. Я зберіг собі на складї сорок міхів кави, аж нараз тепер она підскочила о 5 ерів на фунтї. Для того й одержить твоя дорога Анна від мене хорошу сукню.

„Чи жиє ще стара Мая в Вальдберзї? Дай-же їй два таляри на мій рахунок. Пригадуєш собі, як нераз ми були у неї і їли ягоди, коли ми доглядали волів?"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Сей рік був для мене дуже добрий, я дістав двайцять тон вівса на Кельтредані а маю дві тонни зібрати на Куґазї. Якраз там, де ми першого мая зловили малого зайчика, може пригадуєш ще собі? А потім я дістав на торзї за дві корови премії".

— — — — — — — — — — — — — — — —

В той спосіб вживало ся в житє другого, в той спосіб піддержувано звязь між двома братами, що не бачили себе яких трийцять лїт, а навіть межи обома братовами. Попадянка Анна і купчишина Каріна думали, що є приятельками від дитиньства.

Відтак нагло роздав ся шум пари і в лїсї Норданьскім, і через гори та долини простягнула полуднева зелїзниця свій металевий шлях.

Три милї від Трелєбоди заложено стацию, і дивовижні річи оповідано в громадї про нове средство комунікацийне, але найчуднїйше було се, що лише дістати ся до стациї, а звідтам в осьмох годинах і лиш за сїм талярів можна заїхати до брата Івана.

Аж тепер була гадка, що Іван з жінкою та дїтьми наспіє в ґірску країну і повитане відсьвяткує ся в старім родиннім домі, де точно на давних місцях стоять ще батькова софа і фотель матери, котрих вживали шїсдесять лїт так радо, і де просто над озером видко білі хрести на тім спокійнім місци, звідки на вічнім відпочинку родичів проявляють сьвіжі цьвіти та густа розростаєсь трава.

Але тепер Іванови нставало часу, щоби відорвати ся від інтересу, а потім жінка написала ся конче, поїхати просто до Копенгаґи, і длятого постановлено, що цїла родина з Трелєбоди має приїхати зелїзницею до великого міста над Сундом.

Іван, котрий через шість місяців бачив із склепового вікна щодень, як зелїзниця заїзджала на дворець в Мальме, і сам їздив зелїзницею в далекі, далекі сторони, до Окарпа і Люнда, не находив в зелїзничій подорожи нїчого незвичайного, але проста трелєбодийска родина, що жила осторонь від всякого галасу і метушнї сьвіта, дізнавала на гадку про будучу їзду почуваня, якби мала зложити довгий і трудний іспит.

Полудневий поїзд відходив з найблизшої стациї о 12-ій год. 15 м., але вже рано о 8-ій були всї на місци. По многих напімненях для наймита, щоби карими лише поволи їхав до дому, надто по цїлій копі приказів для служниць, притаскало ся сїм осіб, рука в руку, до стацийного будинку, точно чотири години перед відїздом, щоби купити білети. Рух був тодї на малих стациях ще незначний, і лише кілька поїздів відходило в день, задля чого нї один із стацийних урядників, а тим менше начальник стациї не уважали потрібним находити ся там вже в тихій раннїй годинї.

Між тим властитель дібр Штрембом не мав часу ждати, але вишукав начальника в єго помешканю, щоби „згодити ся" з ним що-до цїни їзди.

— Добрий день, пане начальнику! Моє імя Штрембом, Петро Штрембом з Трелєбоди, коли ви про ту місцевість вже чували; я хотїв би з жінкою і дїтьми їхати до мого брата, купця Івана Штрембома, до Мальме, коли єго знаєте.

Розпочалась була робота. В закопі ч. 11 глубокім під ту пору на 896 метрів, настав о згаданім часі так страшенний вибух, що розбудив людий аж на Волянці, віддаленій більше як на кільометр. Що сталось причиною вибуху, не знати; досить, що цїлий закіп станув в однїй хвили в полуміни. Вертник і один робітник хоч попекли ся, але могли ще втечи; лиш на вежи лишив ся молодий робітник зпід Коросна, Пшах, що недавно тому вернув з войска і оженив ся. Коли згоріли дощинки на вежи і показало ся вязане, видко було, як він висів на линві цїлий в поломіни, аж наконець спалений упав в долину на горіюче пожарище. За хвилю побіч одного стовпа огню, показав ся другий, а дальше третий і четвертий і так дальше, аж наконець на другім боці улицї зачав горіти цїлий ряд домів. На разї не було кому ратувати і самі робітники взяли ся до роботи, але они не могли дати ради. Аж при помочи сторожі огневої удало ся рано огонь зльокалїзувати. О скілько доси звістно, згоріло 17 закопів, а то: 4 належачі до акцийного товариства; 5 фірми Срочиньский і Богуш; 3 фірми Менциньский, Плоцкий, Срочиньский, Сушицкий і Спілка; 3 фірми Срочиньский і Фібіх; 1 фірма Т. Лащ і С-ка; 1 фірми Перкінс, Мек Інтош і Перкінс. Крім того згоріло кількадесять резервоарів на 1 до 6 цистерн і кількадесять менших і більших будинків. Шкода, котру обчисляють на 1 мілїон корон, була в значній части обезпечена.

— **Картярство у Львові.** До всїляких великоміских язв у Львові прилучає ся ще й картярство, котре закоренило ся досить сильно як у висших кругах інтелїгенції так рівнож і в найнизших клясах населеня. Недавно тому вийшло на верх, що в кількох львівских каварнях поробили ся справедешні нори картярскі, в котрих програвано не сотки і не тисячі, але десятки тисячів до кількох годин і декотрі грачі виходили звідтам зовсїм зруйнованими людьми. Справа та оперла ся аж о полїцию і буде предметом сензацийної розправи судової. Але ще не притихла зовсїм ся справа, а вже полїция викрила знову дві нори картярскі. В помешканю бувшого локая Стефана Дермахоти при ул. Ягайлоньскій ч. 22 придержала полїция оногди в ночи кількох локаїв і слуг, що зійшли ся зі служби, коли они найспокійнїйше забавляли ся у „фербля“. Карти і знайдену на столї готївку 17 корон 50 с. полїция сконфіскувала. Другу таку картярску нору і покутний шинок викрила полїция в помешканю Іцка Портера при ул. Льва ч. 7 і сконфіскувала у него кілька колод карт та кілька фляшок пива і горівки. Піяньство, лайдацтво, картярство і крайна темнота — то язви наших міст, що найбільше руйнують людий. А хто найбільший має в тім інтерес? Ті, що дають нагоду до того. Недавно тому принесли були ґазети вість, що й в Коломиї розпаношило ся картярство на добре, та що там навіть молодіж шкільна шукала розривки в картах. Як би трохи лїпше і глубше придивити ся нашим містам, то певно у всїх показало би ся то само.

— **Виділ філії „Просьвіти“ в Самборі** повідомляє всїх П. Т. членів, що загальні збори тогож товариства відбудуть ся дня 8. н. ст. грудня 1902, в комнатах Читальні „Просьвіти“ (коло костела Бернардинів). О 9 1/3 годині рано відправить ся заходом товариства в тутешній парохіяльній церкви богослуженє, а відтак відбудуть ся збори. О численну участь упрашає ся.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 падолиста. Стан здоровля Є. В. Цїсаря єсть зовсїм нормальний.

Льондон 26 падолиста. Чемберлен від'їхав до полудневої Африки разом з своєю жінкою.

Берлин 26 падолиста. Після Berl. Tagbl. отворено вчера в Ессен завіщанє Круппа, в котрім сказано, що дальше веденє інтересів має позістати в тій самій формі як доси.

Поведенє властителя дібр Штрембома не викликало в перших часах шведскої зелїзної дороги в родинї стацийного начальника такого зчудованя, якого нинї можна-б ожидати. До таких історий в тім часї привикли. Тому начальник відповів дуже чемно:

— Так, се дуже добре. Поїзд відізджав о 12-ій год. 15 мін.

— Так, але я хотів би згодити ся що-до цїни їзди. Я чув, що ви берете сім талярів за їзду до Мальме.

— Сїм талярів і пятьнайцять ерів, так.

— Но, но, пятьнайцять ерів є очивидно лиш не те, щоби торгувати ся; лишім ся отже при сїмох талярах; алеж бо нас тут семеро, я, моя жінка і пятеро дїтий, то випаде значно дешевше?

— Так, за дїти низше двенайцять лїт заплатите лише половину.

— Так, знаю се; але з цїлого прийде менї якийсь опуст.

— Неможливо, шановний добродїю, ми мусимо віддати цїлу квоту за кождий білет.

— Но, чейже задля нас не причіпляєте осібного ваґона?

— Нї, певно нї... але...

— Уважайте, я можу двох мальчиків, Кароля і Авґусту, котрі не конче мусять їхати, відослати наймитом домів!

— Так, про мене, се ваша річ!

— Так, але тодї тратить держава лише через ваше упрямство заплату за два білети?

— Цїна є постійно означена, можете їхати або нї.

— Но так, про мене, але при тій нагоді хочу сказати, що поїзд межи Гестведою а Гаслегольмом коло шляхотского двора Х. мусить на пів години задержати ся, аж я поздоровлю трохи мого приятеля з молодечих лїт, Оля Гольма, котрий є там інспектором.

— Поїзд не задержує ся нїгде як на стациях, котрі подані в розкладі їзди, — пояснив стацийний начальник.

— Позвольте менї замітити, мій пане, що ви простак, якого єго ще нїколи не стрічав! — сказав пан Штрембом.

Остаточно опинили ся в купе. Білети зазначено, двері зачинено, стацийний начальник засвистав, льокомотива засвистала, великі дїти тїшили ся, малі плакали, а панї Анна, хлипаючи припала чоловікови до шиї і ледви промовила: „Петре, якби нам що мало стати ся, тодї як твоя жінка дякую за девятьнайцять щасливих лїт!

Але не стало ся нїчо і вечером були вже в Мальме. Був се дїйстно брат Іван, сей сивий, поважний пан в цилїндрі і з золотим ланцюхом на камізельцї? Була се братова, хорошенька дама в елеґантній, ясній тоалетї! А відтак дїти!

Руки стиснули ся і око впало в око. Немов запора утворила ся їм в горлї. Певно, се було зворушливо і красно, одержати з власної руки краевого радника премію за найлїпші воли; але, милий Боже, тут було иншого!

Радісні думки рвали ся до воздуха, розбурхані чутя шукали слів, але не знайшли инших, як: „Брате Іване, хто возьме наш подорожний клунок?“

Але хвилю пізнїйше, на бальконї великого триповерхового дому паньства Штрембомів, в крузї дїтий, рідня почула ся знов ріднею і посипали ся питаня: „Пригадуєш собі?“ — „Пригадуєш собі?“ І повні любови погляди і поцїлуї братових і гамір дїтий творили чудову симфонию. Деколи ясна радість нїміла на хвилю... і тодї летїли думки назад до малого озера високо в сосновім лїску, де батько і мати так тихо, так тихо дрімали.

І тих трийцять лїт, які розділяли їх обох, немов щезли.

Трийцять лїт!

Стало тепло і холодно на бальконї; була бо найвисша пора іти на спочинок.

Іван і Петро мали спати в тій самій комнатї.

Всьо як передше, за пів години всьо було тихо в домі.

Але ще раз, тихо і осторожно, щоби не збудити брата, як вже спав, підвів Іван свою сиву голову і споглянув на другий бік до єго ліжка. Так, він ще не спав.

— Спи спокійно, Петре!...

— Дякую, Іване!

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-europ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 20/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Бория, Варшави з Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 10/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 16/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).